

Overweging

A: Vanmorgen zijn we met een aantal mensen gaan dauwtrappen.
Nou ja.. wat er voor door moet gaan dan.
De zonsopgang was ons wat te vroeg. De vertrektijd werd 8 uur.
Waarom horen we eigenlijk die wandeling zo vroeg te doen?
Wat betekent het..

Het woord zelf wijst ons de weg: we trappen in de dauw..
Dauw ontstaat als waterdamp condenseert in de ochtendkou.
Dan ontstaan er lage wolkjes..
Zodra het wat warmer wordt trekken ze op.
We lopen 's morgens vroeg, in de kou, dus 'in de wolken'.

De wolk is van oudsher het beeld van de Eeuwige,
In het verhaal van de uittocht daalt God in een wolk af naar de aarde,
om zijn mensen nabij te zijn.
Een wolk, Gods gecondenseerde adem, omringt ons dus
als het nog schemert en maar langzaam licht wordt in ons leven.
Adem en Geest, twee woorden die in het Grieks en het Hebreeuws één zijn.
We kunnen ook zeggen: God ademt ons zijn Geest tegemoet
En laat zich zo verhuld en toch tastbaar aan ons kennen.

Ook Lucas gebruikt dit beeld, maar dan in een dubbele betekenis.
Jezus is verschillende keren aan zijn leerlingen verschenen.
Dat heeft hen gesterkt met kracht en vreugde.
En dan wordt het tijd dat hij definitief naar zijn Vader terug keert.
En ja, inderdaad: God komt hem in zijn wolk tegemoet,
Neemt hem in zich op en brengt hem thuis.
Ik vind het altijd weer ontroerend dat te lezen.
Intiemer kan ik me de ontmoeting met God niet voorstellen.

Maar dit afscheid heeft een keerzijde.
De leerlingen zien Jezus niet meer. Het staat er letterlijk.
De wolk onttrekt hem aan hun blik..
Daar kun je van schrikken.. Maar is dat wel nodig?
Ik moet denken aan het spelletje dat kleine kinderen graag met hun ouder
of een ander vertrouwd persoon spelen: kiekeboe! Wie kent het niet.
je verbergt je, onttrekt je aan de blik van het kind,
en zegt; 'waar is mama nou?
om vervolgens weer tevoorschijn te komen.
Wat een pret levert dat op!
Maar het belangrijkste is :
Dat een kindje zo leert dat zijn mama of papa er wel is
ook al ziet het hem of haar niet.
Zo leert het te vertrouwen dat zijn ouders er altijd zijn,
ook al zijn ze er niet.

Iets dergelijks moeten de leerlingen ook ontdekken:
Jezus is thuisgekomen bij God, in de wolken,
Maar de wolk van Gods nabijheid, waarin hij is opgenomen
gaat voor altijd met de leerlingen mee.
Dat moeten ze door gaan krijgen. ze moeten gaan ervaren
in de stilte van hun huis, in de stilte van hun gebed (....)

I: *Ga niet weg uit Jeruzalem maar blijf daar wachten*
heeft Jezus gezegd tegen die leerlingen, die hem nu niet meer zien.

Waarop dan, vroegen ze toen: '*Heer, gaat u dan binnen afzienbare tijd het koningschap over Israel herstellen?*'

Het is niet jullie zaak om te weten zo begon het antwoord.
Het is niet jullie zaak om te weten.
Alleen om te wachten.

Ga niet weg uit Jeruzalem.
Blijf. Blijf bij elkaar. In de leegte, het gemis, het niet zien en niet weten: blijf en wacht.

Waarop dan?
Niet op de terugkeer van het verleden, want het verleden keert nooit terug.
Niet op het herstel van het koningschap, als iets dat Jezus voor hen voor elkaar moet maken, buiten henzelf om.

Het had gemakkelijk kunnen gebeuren dat de leerlingen van Jezus in het verleden waren blijven hangen en de korte tijd die ze met Jezus hebben doorgebracht waren gaan idealiseren.
Dat ze na zijn dood in een geest van weemoed verder hadden geleefd.

Maar dat is niet gebeurd.
Het is alsof de leerlingen met dezelfde vaart als hun Heer omhoog is getrokken de toekomst in worden gelanceerd. Hun verlangen is niet achterwaarts, maar voorwaarts gericht.

Dat op de toekomst gerichte verlangen, die gedrevenheid, die frisse moed, -dat is het werk van de Geest die God hen tegemoet ademt.
Een nieuwe bezieling die ze voorheen niet op deze manier kenden zal hen in staat stellen in de voetsporen te treden van hun meester.
Dat verhaal horen we straks met Pinksteren.

Maar Pinksteren kon het alleen worden doordat ze ervoor gekozen hebben om niet weg te gaan maar samen te blijven wachten.

Ook van ons vandaag wordt dat gevraagd.

Om niet weg te gaan in een tijd waar geloof en kerk zo aangevochten worden en kerken krimpen. Om niet weg te lopen als het instituut onder grote druk staat en er van bovenaf dingen worden bepaald waar je niet blij mee bent.
Om niet te vluchten in verlangen naar welk verleden dan ook, toen de kerken nog vol zaten, toen alles minder ingewikkeld was – of leek.

Het is niet onze zaak om te weten of het koningschap hersteld zal worden.
Of er nog weer een tijd van bloei van het geloof zal komen, en hoe dat er dan uit zal zien, -wij weten er niets van.

Dat is uiteindelijk Gods zaak en niet de onze.
Wat wel onze zaak en onze taak is, is dat wij ons openstellen voor de Geest, de Adem van God.
Mét al onze vragen en onzekerheid, met onze frustraties en verwarring.

Dat wij in onze tijd het opnieuw durven verwachten van die adem van God, de wolk die met ons meetrekt, de overweldigende liefde die ons in Christus tegemoet gekomen is, waarin wij ons ten diepste gezien en gekend weten.
En in ons eigen leven van die liefde getuigen en er uit delen.